

פרק 1:// הוצאה להורג

סוכנות רויטרס/קום.עסקים

ד"ר מת'יו א' סובול, מייסד ומנכ"ל החטיבה הטכנולוגית של סייברסטורם אינטרטיינמנט (HSTM – Nasdaq), מת היום בגיל 34 אחרי מאבק ממושך בסרטן המוח. סובול, חלוץ בתעשיית משחקי המחשב המגלגלת 40 מיליארד דולר, היה הארכיטקט של משחקיה המקוונים רבי המכר של סייברסטורם, מעבר לריין והשער. מנכ"ל סייברסטורם, קנת' קבולט, תיאר את סובול כ"חדשן בלתי נלאה ואינטלקט נדיר."

מה לעזאזל קרה פה? זה היה הדבר היחיד שג'וזף פבלוס הצליח לחשוב עליו כשהידיק סביב גרונו את כף ידו הנתונה בכפפה. זה לא מנע מהדם לזרום מבין אצבעותיו. ברכה גדולה להחריד כבר הספיקה להיקוות בעפר ליד פניו. הוא היה שרוע על האדמה משום מה. אף שלא ראה את החתך, הכאב העיד על כך שהפצע עמוק. הוא התגלגל על גבו ונשא את מבטו אל יריעת שמים כחולים, מושלמים.

המוח שלו, שבדרך כלל פעל בצורה שיטתית, סרק בבהלה את האפשרויות – כמו מישהו המגשש אחר היציאה בבניין אפוף עשן. הוא חייב לעשות משהו. משהו. אבל מה? המשפט מה לעזאזל קרה פה? המשיך להדהד בראשו ללא הועיל בזמן שהדם המשיך לזרום בין אצבעותיו. האדרנלין הציף את המערכת שלו, לבו פעם מהר יותר. הוא ניסה לצעוק. שום דבר. דם ניתז לאוויר לגובה כמה סנטימטרים וריסס את פניו. עורק הצוואר ...

הוא לחץ על צווארו חזק כל-כך עד שכמעט חנק את עצמו. ורק כמה רגעים קודם לכן הוא הרגיש טוב כל-כך. את זה לפחות הוא זכר. הוא פרע את חובותיו האחרונים. סוף-סוף.

הוא התחיל להירגע עכשיו. וזה היה מוזר. הוא ניסה להיזכר מה עשה, מה הביא אותו למקום הזה. כעת זה נראה חסר חשיבות. ידו החלה להרפות את אחיזתה. הוא הבין, ללא ספק, שכבר אין מצב חירום. כי אין שום תסריט הגיוני שבו הוא יצא מזה בחיים. ואחרי הכול, מה שהביא את פבלוס רחוק כל-כך היה כישרונו הייחודי ללוגיקה. הוא הביא אותו מצדו האחר של העולם. זהו זה. הוא עשה כבר את כל מה שיעשה מעולם. שדה הראייה שלו החל להצטמצם והוא הרגיש כמו צופה מהצד. הוא היה רגוע עכשיו.

ובעודו שרוי במצב הקר והמנותק הזה הוא הבין: מת'ו סובול מת. זה מה שאמרו בחדשות. ואז הכול נראה לו הגיוני. המשחק של סובול התבהר לבסוף. זה היה יפה, בעצם.

איש חכם...

פרק 2:// תהליך זדוני

העיר ת'אוזנד אוקס בקליפורניה בורכה בקסם סניטרי נלהב מדי. כאן לא בנו בתים. כאן יצרו אותם בתבנית קבועה ובבת אחת – 100 וילות ים-תיכוניות זהות. לשכונות המוקפות חומה ושער שכיסו את הגבעות, העניקו שמות שהיה בהם כל שילוב אפשרי של "גשר", "נווה", "חורש" ו"אגם".

הרשתות הקמעונאיות היוקרתיות החזיקו שגרירויות במרכז העיר, ועובדי השירותים נסעו לכאן בכל יום מהקהילות הוואסאליות שלהם. כמו שלעיר ליון של ימי הביניים הייתה סמטה של בורסקאים, לדרום קליפורניה היו עמק של מוזגי קפה וערוצים של מכבי אש וצוותי הצלה. בעיני האדם העובד הממוצע, אמריקה הפכה לחידה. מי קנה בכלל את כל צלוחיות הנחושת האלה ב-200 דולר ליחידה? ואיך כולם הצליחו לשלם על מכוניות הב.מ.וו האלה? האם אנשים היו פיקחים, או פשוט חסרי אחריות בצורה מזעזעת?

פיט סֶבֶק חשב שהטלוויזיה יכולה לספק כמה רמזים בעניין. כשזיפזפ בין הערוצים מאוחר בלילה אחרי שלא הצליח להירדם, חשב סבק על הפרסומות שהופנו אליו. האם הוא עונה על הפילוח הדמוגרפי שלהן? האם הצליחו לקרוא אותו נכון? ומה זה מלמד עליו? בערוץ ההיסטוריה חשבו, ככל הנראה, שהוא בוגר מלחמת קוריאה שמחפש מכסחת דשא ממש חייתית, או שהוא זקוק נואשות להחלפת מקצוע. קינן בו חשד נבזי שהם צודקים באחת משתי ההנחות האלה.

הכביש המהיר 101 חתך את ת'אוזנד אוקס לשניים, אבל בעצם לא היה צד לא-נכון לדרך הזאת. המקום זכה לשם העיר הקטנה הבטוחה ביותר באמריקה, ובשעה שסמל בילוש פיטר סבק הביט בשדרות המטופחות הגולשות לצד חלון הרכב שלו הוא נזכר למה הוא ולורה עברו לכאן, 13 שנים קודם לכן – כשעוד יכלו להרשות לעצמם לשלם את המחיר; מחוז ונטורה היה מקום נפלא לגדל בו ילדים. אם נכשלת

בגידול ילדים במקום הזה, אפילו אלוהים בכבודו ובעצמו לא יוכל לעזור לך.

”מיגרנה, פיט?”

סבק פנה אל ניית'ן מנץ, שהביט בו בדאגה מכיסא הנהג. סבק נד קלות בראשו לשלילה. מנץ היה נבון דיו לא להוסיף לחקור.

סבק חשב על הקריאה שקיבלו בקשר מפּרָקוּ. זה, מן הסתם, ינער את שערי מועדוני הקאנטרי קלאב המקומיים. סבק ומנץ נסעו בעיר באורות מהבהבים אבל לא הפעילו את הסירנה. אין צורך להדאיג אף אחד. סבק התבונן באזרחים התמימים מתוך מכונית הקראון ויקטוריה האזרחית שלו – משלמי המסים בצעדת הכושר שלהם. יהיה להם על מה לדבר הלילה בשיעור פילאטיס.

הקראון ויק ירדה אל האזור הלא בנוי, הנקיקים שמעבר לגדר של גוש הבתים האחרון. הוא לא התקשה למצוא את הזירה. אמבולנס, שלוש ניידות וכמה מכוניות אזרחיות שחנו על השוליים החוליים של דרך פוטררו סימנו את האתר. שני סגני שריף עמדו ליד שער פלדה סגור שגדר רשת מתכתית נמתחה ממנו לשני הכיוונים.

מנץ שייט לאטו אל כביש הגישה מול השער. סבק יצא מהמכונית ופנה אל השוטר הקרוב ביותר. ”חוקר מקרי המוות?”

”בדרך, סמל”.

”איפה הבלש ברקו?”

סגן השריף הצביע בבוהן על חור שנחתך בגדר הרשת.

סבק חיכה למנץ, שדיבר בקשר. הוא פנה שוב אל סגן השריף. ”בוא נפתח את השער הזה”.

”אי אפשר, סמל. יש שם את אחד המנועולים האלה בשלט-רחוק. אין לנו מה לחתוך”.

סבק הנהג. מנץ הצטרף אליו.

”הנכס שייך לחברה מקומית – סייברסטורם אינטרטיינמנט. יצרנו איתם קשר. הם שולחים לכאן מישהו”.

סבק עבר דרך החור שבגדר כשמנץ אחריו. הם פסעו בדרך עפר שהתפתלה בין השיחים הקוצניים על קרקעית הנקיק. הם הגיעו במהרה אל קבוצה של פרמדיקים וסגני שריף שעמדו במרחק ניכר מהצלם. הם בהקו מזיעה בשמש הצהריים. הפרמדיקים הוציאו אלונקה, אבל איש

לא מיהר. הם הסתובבו למשמע קול פסיעותיהם של סבק ומנץ בחציץ. "אחר צהריים טובים, רבותי". מבט חטוף. "גבירותי".

הם מלמלו ברכות שלום וזוו הצדה כדי לאפשר לסבק ומנץ לעבור. הבלש מרטין ברקו, גבר כבד גוף בשנות ה-50 לחייו שלבש מכנסיים צמודים מדי עמד על תלולית חול לצד הדרך. הצלם המטרתני עמד לידו ורכן לפנים כדי לצלם מגבוה גופה ששכבה על הדרך. ברכה של דם חום קרוש התפשטה מתחת לגופה ושלחה אצבעות כהות במדרון. סבק השקיף על המחזה. אופנוע שטח שכב 20 מטרים משם בהמשך הדרך על צלע גבעה סמוכה. הוא ראה היכן האופנוע התנגש בדופן שמאל של הנקיק ואז התגלגל הלאה לאורך הדרך.

כבל פלדה מתוח, בגובה הצוואר, עבר מעל לדרך בינו לבין הגופה. הכבל חצה את הדרך בזווית של 45 מעלות, קרוב יותר בצד שמאל, רחוק בצד ימין. הכבל היה פוגע בכל מה שהיה עובר כאן במהירות כאילו זה היה להב של מסור. כשלושה מטרים מהכבל היו מוכתמים בדם. הגופה נחה במרחק עשרה מטרים מאחורי הכבל, וקסדת אופנוע הלאה משם, במרחק חמישה מטרים נוספים.

עיניו של סבק עקבו אחר כבל הפלדה הדק לכיוון ימין, עד למוט פלדה שבצבץ מבין השיחים. ואז שמאלה, בין השיחים. שוחה רדודה טרייה חצתה את דרך העפר בדיוק מתחת לכבל. "מרטין, מה יש לנו כאן?"

הבלש ברקו השתעל, שיעול כבד של מעשן מושבע. "היי פיט. תודה שבאתם. זכר לכן, כבן 30. לפני כשעה תושב מקומי שטייל עם הכלב שלו מצא את הגופה. דיווחו על זה בתור 10-54, אבל חשבתי שכדאי לקרוא לכם. זה נראה יותר כמו 187".

סבק ומנץ החליפו מבטים. שניהם זקרו גבות. רצה. אירוע נדיר בת'אונד אוקס. באזור הזה, הדבר הרצחני ביותר היה מחירי הבתים. הצלם הנהן אל ברקו והתחיל ללכת בחזרה בשולי הדרך. ברקו סימן להם להתקדם. "תיצמדו שמאלה, לשוליים. כל טביעות הרגל נמצאות כאן בצד השני". הוא ירד מהתלולית שלו.

סבק ומנץ התכופפו ועברו מתחת לכבל ועמדו מעל לגופה. סבק חש הקלה כשראה שהראש עדיין מחובר לגוף. הקסדה שנחה לא רחוק ממנו הייתה ריקה. האיש המת היה לבוש בסרבל אופנוענים יקר למראה

עם עיטורי לוגו. הניילון הצהוב היה קרוע בגובה החזה. נראה שהוא פגע בכבל בפלג גופו העליון, והכבל טיפס אל הגרון שלו. תיבת מיתרי הקול של האיש הייתה קרועה וזבובים זמזמו מעל לפצע הפעור. העור היה חיוור כמו שיש ועיניו היבשות, חסרות הברק, בהו בנעליו של סבק. סבק עטה על ידיו כפפות גומי ורכן לפנים. הוא גישש בחיפוש אחר ארנק או תעודה מזהה באחד הכיסים. הוא לא מצא. הוא הביט קדימה, באופנוע השטח, ואז הביט לאחור, בצלם המשטרת. "קרי, נסה לקרוא את לוחיות הרישוי של האופנוע. אולי נוכל לזהות את הבחור הזה". הצלם הביט אל תוך הנקיק, ואז חיבר עדשת 200 מילימטר למצלמה שלו והתמקד באופנוע.

סבק הזדקף ועיניו נדדו שוב לאורך הכבל שמאחוריהם. הוא הביט אל בין השיחים, במקום שבו הכבל נעלם. "מישהו יודע איפה זה נגמר?" סגני השריף והפרמדיקים נדו בראשיהם לשלילה. "נייתן, בוא נלך לאורך הדבר הזה. שמור ממנו מרחק. וחפש עקבות". הוא פנה שוב אל ברקו. "מרטי, מה כל טביעות הרגליים האלה על הדרך?"

"המקומיים מסתובבים פה כל הזמן. כבר חקרתי כמה מהם".
 "תוציא יציקה מכל טביעת רגל באזור הזה". סבק נופף בזרועותיו לעבר השביל.
 "זה יצא הרבה טביעות".

"תגיד לאנשי הזיהוי הפלילי שהם לא צריכים לקחת יציקות מהעקבות של הכלבים".
 מנץ חיך. "אני לא יודע, שמעתי שפקינזים הם יצורים פיקחים למדי".

סבק שלח אליו מבט קודר והצביע על השיחים. הכבל נמתח דרך שקע בצלע הגבעה שהוביל בחזרה אל דרך פוטררו. הוא ומנץ התפרשו משני צדי הכבל ונעו בין השיחים, בוחנים את הקרקע החולית.
 "תזוהר מנחשים, פיט". מנץ קפץ מעל תעלה של קרקע שקועה.
 לא היה כל קושי להתקדם לאורך הכבל, והשוחה בקרקע מתחתיו התקדמה במקביל אליו. אחרי שעברו 20 מטרים מצאו את עצמם שוב ליד הגדר על דרך פוטררו, כשהם מביטים בצדו האחורי של שלט אין כניסה. הכבל עבר דרך גדר הרשת ונמתח עד לצדה האחורי של

תיבת פלדה בגובה 60 סנטימטרים שעמדה על צינור עבה שהיה תקוע באדמה. השוחה בקרקע הסתיימה כשני מטרים מהגדר, בצד שלהם. הם לא מצאו עקבות חדשים על הקרקע.

הם חזרו לשער על דרך פוטררו בתוך דקות אחדות. הם פסעו 100 מטרים הלאה לאורך הדרך והגיעו אל צדה הקדמי של תיבת הפלדה. מנעול כבד עיטר את חזיתה. התיבה הייתה עשויה מפלדה מרותכת. כמה שקערוריות עיטרו אותה, זכר לבני נוער שירו בה ברובים, אבל הקליעים לא חדרו.

"נבנה כדי לשרוד". סבק הביט בחור הרבוע בצדה האחורי של התיבה, שם הסתיים הכבל. "תושבת של גלגלת?"
 מנץ הנהן. "בהתחלה חשבתי שאולי אלה היו ילדים שארגנו איזו מתיחה מרושעת. אבל הדבר הזה מהונדס כמו שצריך. למה זה יכול לשמש?"

הם פנו לאחור כשריינג' רובר וטנדר פתוח עצרו בשולי הדרך ליד השער. שני בחורים בחאקי יצאו מהרובר. הם החליפו כמה מילים עם סגני השריף שעמדו ליד השער, ואלה הצביעו על סבק ומנץ. הברנשים בחאקי טיפסו בחזרה לרובר שלהם. שני כלי הרכב נסעו על השוליים ונעצרו לפני שני הבלשים, כשהם עוטפים אותם בענן אבק.

הברנשים בחאקי יצאו שוב מהרכב. זה שישב בצד הנוסע ניגש לעברם והושיט יד. החזות שלו שידרה כסף – תלבושת עסקית לא מחייבת עם קמטים במקומות הנכונים. "רבתיי. גורדון פייטרו, יועץ משפטי בכיר בסייברסטורם איינטרטיינמנט". הם לחצו ידיים. פייטרו דחף לשניהם את כרטיס הביקור שלו. "זה רון מייסי, סגן הנשיא שלנו ליחסי ציבור".

סבק הנהן. למייסי היה שיער ארוך יותר מזה של פייטרו ובאחת מגבותיו היה פירסינג ובו נעוץ עגיל זהב. הוא נראה בסוף שנות ה-20 לחייו וגם המראה שלו שידר כסף. לבו של סבק נצבט לרגע מקנאה. העובדה שהוא יכול לקרוע לילד הזה את הצורה בלי שום מאמץ קפצה מאליה למחשבתו. הוא גירש אותה. "זה הבלש מנץ. אני סמל בילוש סבק, מיחידת הפשיעה החמורה של מחוז מזרח ונטורה".

פייטרו קפא. "יחידת הפשיעה החמורה? אמרו לנו שמדובר במקרה מוות בתאונה בנכס ששייך לנו".

"השוטרים שהגיעו למקום הזעיקו אותנו. אנחנו חוקרים את המקרה כרצח אפשרי". סבך רכן מעבר לפייטרו והביט בטנדר שחנה מאחורי הרובר. על דלת הטנדר היה לוגו, אבל לא היה אפשר לקרוא אותו מהזווית הזאת. "מי נמצא בטנדר?"

"אה - עובד מחברת התחזוקה שלנו. הם מתחזקים את הנכס. יש לו שלט לשער הקדמי".

"תקראו לו לכאן. אני רוצה לדבר איתו".

פייטרו חזר על עקבותיו וסימן בידו לגבר שבתוך הטנדר. סבך פנה אל מייסי. "למה הנכס הזה משמש?"

"סייברסטורם רכשה את הקרקע כהשקעה. משתמשים בה גם למחנאות, תרגילים לבניית צוות, דברים כאלה".

סבך שלף דפדפת ועט. "אז אתה הבחור שאחראי ליחסי הציבור? מה סייברסטורם אינטרטיינמנט עושה, רון?"

"אנחנו חברה מובילה בפיתוח משחקי מחשב. שמעת פעם על מעבר לריין?"

"לא".

ברקו צעק לעברם מהשער. "פיט, קיבלתי שם ממחלקת הרישוי. האופנוע רשום על שם ג'וזף פבלוס. הוא גר באחוזות הפאר ההן על הגבעה".

מייסי הרים את ידו אל סנטרו. "אוי, בן-אדם".

"אתה מכיר את הקורבן?"

"כן. הוא אחד המפתחים הבכירים שלנו. מה קרה?"

סבך נופף בעט שלו. "הצוואר שלו נפגע מהכבל הזה. אתה יודע אם הוא רכב כאן הרבה?"

"אני לא יודע, אבל האנשים בצוות הפיתוח שלו אולי ידעו".

פייטרו חזר בחברת גבר מקסיקני בשנות ה-40 לחייו, שהיה לבוש בסרבל ירוק. הבחור נראה כמו מישהו שיש לו חיים קשים - ומצפה שהם יהפכו לקשים בהרבה בעוד רגע.

"רון? זה שנהרג זה פבלוס?"

מייסי הנהן ושלף טלפון סלולרי. "לעזאזל עם הנקיק הזה. אין קליטה".

פייטרו הוציא את הנייד שלו לתחרות קליטה. "באיזה שירות אתה משתמש? לי יש שני פסים".

סבך התערב. "ומי אתה?"

פייטרו פנה אליו. "זה חיימה".

"מה שמך המלא, חיימה?"

"חיימה אלורוז חימנו, סניור".

"אני יכול לראות תעודה מזהה, מר חימנו?"

"מה העניין?"

"הייתה תאונה. אני יכול לראות תעודה מזהה, בבקשה?"

חיימה הביט בפייטרו ובמייסי, ואז דחף יד לכיסו והוציא ארנק. הוא מצא את רישיון הנהיגה שלו והושיט אותו לסבך. קצהו של הרישיון רעד במידה ניכרת לעין.

חיוך קלוש חלף על פניו של סבך. "חיימה, אתה הרגת את הבחור

הזה?"

"לא, אדוני".

"אז תירגע". הוא לקח את הרישיון ובחן אותו.

חיימה הצביע על תיבת הפלדה. "אני סוגר כרטיס על הגלגלת הזאת

היום. אני רק מסובב מפתח. כמו שכתוב בהזמנת העבודה".

"איפה הזמנת העבודה?"

"במחשב הכיס בטנדר שלי".

"יש לך מפתח לתיבת הגלגלת הזאת?"

חיימה הנהן והוציא צרור מפתחות עם ברקוד, שהחזיק שלושה

מפתחות.

"אתה הפעלת את הגלגלת הזאת היום? באיזו שעה?"

"בתשע, תשע וחצי בערך. אני יכול להגיד לך בדיוק מהזמנת

העבודה".

סבך הושיט יד אל המפתחות ואז השתמש בהם כדי לפתוח את

התיבה. הוא פתח את הדלת בעזרת קצה העט שלו. בפנים הייתה גלגלת

חשמלית שעליה חור נוסף למפתח.

"בשביל מה המפתח השלישי?"

"לפתוח ידנית את השער הקדמי בלי השלט".

"אז אתה סובבת את המפתח. הגלגלת הופעלה ומשכה את הכבל..."

סבך רכן לפנים, "...מתוך האדמה".

"לא, סניור. לא כבל. רק המנוע של הגלגלת".

האחרים גלגלו עיניים כאיש אחד.
 "חיימה, אם החברה שלך שלחה אותך לעשות את זה, אתה לא צריך
 לדאוג. למה הגלגלת הזאת משמשת בכלל?"
 חיימה משך בכתפיו. "לא הפעלתי אותה קודם."
 "אתה יכול להביא לי את הזמנת העבודה?"
 "כן, אדוני". חיימה מיהר בחזרה אל הטנדר.
 פייטרו בחן את הכבל. "מה בדיוק קרה כאן, בלש סבק?"
 "מישהו בנה את הגלגלת הזאת ואת התיבה שלה, ואז קבר כבל
 פלדה באדמה. הפעלת הגלגלת מתחה את הכבל לרוחב השביל, בגובה
 הצוואר".

שני נציגי סייברסטורם נראו מבולבלים.
 פייטרו הרים יד אל סנטרו. "אתה בטוח שזה לא... כמו שרשרת
 לרוחב הדרך?"
 "אז למה לקבור אותה? למה לעשות את כל זה כשיש לכם שער
 פלדה בכניסה?"
 פייטרו נראה אובד עצות.

חיימה חזר ודחף את מחשב הכיס שלו אל פרצופו של סבק.
 הוא הצל בידו המיובלת על הצג והצביע על הזמנת העבודה שהייתה
 שם. "אתה רואה, כתוב 'להפעיל גלגלת להרמת אנטנה עד שהיא
 נעצרת'".

סבק לקח את המחשב הקטן ובחן יחד עם מנץ את שדות הנתונים
 שעל הצג. "נייתן, נצטרך צו חיפוש בחברת התחזוקה. תציב השגחה
 על המשרדים שלהם עד שנשלח לשם צוות. תשיג לי גם מספר תיק ואת
 הרשימות של ברקו. אני לוקח פיקוד על החקירה. מרגע זה הכול עובר
 דרכי". הוא הביט בחיימה. "חיימה, נרצה לשוחח איתך בתחנה".
 "סניור, אני לא עשיתי כלום".

"אני יודע, חיימה. בגלל זה כדאי לך לשתף פעולה בזמן שאנחנו
 נארגן צו חיפוש למשרד של המעסיק שלך".
 פייטרו התערב. "הבלש סבק –"

"אדוני, מנגנון הכבל הזה תחזק על-ידי חברת התחזוקה שלכם – מה
 שמצביע על כך שהם ידעו על קיומו. אתה מעדיף להטיל את האחריות
 על סייברסטורם, או שסייברסטורם רוצה לשתף פעולה בחקירה שלי?"

פייטרו חשק שפתיים ואז פנה אל חיימה. "חיימה, אל תדאג. לך איתם. תעשה כל מה שהם יגידו. תגיד להם כל מה שידוע לך".

"אני לא יודע כלום, סניור פייטרו".

"אני יודע, חיימה. אבל אני חושב שעדיף שתעשה את מה שהבלש

סבק רוצה".

"אני אזרח אמריקני. אני עצור?"

סבק הביט במנץ, שמיהר להתערב. "לא, חיימה. אנחנו רק מתכוונים לדבר. אתה יכול להשאיר את הטנדר כאן. אנחנו נדאג לו". מנץ סימן לחיימה להתקדם לעבר הניידות והתלווה אליו.

סבק הביט לאורכו של הכבל. האם מישהו באמת היה בונה את זה רק כדי להרוג אדם? הוא היה יכול לחשוב על דרכים קלות יותר להרוג מישהו.

הוא החניק חיוך. זה לא היה מקרה של רצח והתאבדות או עסקת סמים שהשתבשה. אולי זה באמת היה רצח מתוכנן. האם זה רע שהוא מקווה לכך? תאונה או רצח, הקורבן כבר מת. דבר לא ישנה את זה. אז מה נורא כל-כך אם הוא מקווה שזה יתברר כרצח?
ובמחשבה הזאת פנה סבק ופסע בחזרה אל שער הכניסה.